

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Τήν ἀγαπῶ· ἀλλὰ αὐτὴ δὲν θέλω νὰ γνωρίζῃ
Πῶς ἡ ματιὰ της ἡ γλυκεῖα τὰ στήθη μου φλογίζει.
"Ὅ,τι γι' αὐτὴν αἰσθάνομαι ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθῃ...
Φυλάττω τὴν ἀγάπῃ μου μέσ' στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη,
Καθὼς κρατοῦν τὰ δειληνὰ στὰ φύλλα των κρυμμένη
Τὴν εὐωδιά, ἔταν ἰδοῦν τὸν ἥλιο νὰ προβαίνει.
Κ' ἐγὼ σὰν νυχτολούλουδο, ὅπότεν σκοτινιάζῃ
Κ' ἡ ταραχὴ τὰς σκέψεις μου καθόλου δὲν ταραίζει,
Κλειστὸς μέσα στοὺς τέσσαρας τῆς κάμαράς μου τοίχους,
Γράφω κρυφὰ τὸν πόνο μου καὶ ζευγαρόνῳ στίχους.

"Ἀλλοτε πάλι μοναχὸς αὐτὴν σὰν ἔχω ἔνοια
Κι' ἀκούω στὴν ἀκρογιαλιά τὰ κύματ' ἀσημένια,
Νὰ σβύνουνε σὰν στεναγμοὶ καρδιᾶς ποῦ ἀγαπάει,
Κ' ἡ μουσικὴ τους ἡ γλυκεῖα μὲ τέρπει μὲ μεθάει,
Μέσα στὴ μέθη μου αὐτὴ, κρυφτὴ σ' ὁμίχλης σκέπη,
Ἡ κόρη ὅπου λαχταρῶ νομίζω πῶς μὲ βλέπει
Κ' ἐγὼ δὲν θέλω δὲν ποθῶ ἐκείνη νὰ γνωρίζῃ
Πῶς ἡ ματιὰ της ἡ γλυκεῖα τὰ στήθη μου φλογίζει.

Χθὲς σὲ μεγάλο εἴμαστε κ' οἱ δύο μας σαλόνι...
Τῆς μουσικῆς οἱ χαρῶποι καὶ οἱ θλιμμένοι τόνοι
Ποτ' ἔφερναν χαμόγελο καὶ ποτ' ἔδιναν δάκρυ.
Ἐγὼ μονάχος ἔμενα κρυμμένος σὲ μιὰ ἄκρη
Καὶ τὴν ἐκύταζα δειλά· στὸ τρυφερό της στόμα
Γλυκὸ σὰν πρῶτο φίλημα, χαμόγελο ἀνθοῦσε
Κ' ἐνῶ γλυκὰ ἡ μουσικὴ ἐσήμαινε ἀκόμα
Ἐνόμισα τὸν πόνο μου πῶς τῆς ἐκελαδοῦσε.
Καὶ μέσα εἰς τοὺς ρεμβασμοὺς μου ἐράνῃ τὸ σαλόνι
Πῶς ἄδισα κ' ἐμείναμεν ἐμεῖς οἱ δύο μόνοι,
Κι' ὅτι σιμὰ μου ἐσίμωσε κ' εἶδα στὰ βλέφαρά της.
Σὰν διαμαντάκια ποῦσταζαν θερμὰ τὰ δάκρυά της
Ἐσίμωσα μὲ φίλημα τὰ δάκρυα νὰ σφουγγίσω
Ποῦ ἔσταζαν γιὰ μένανε· μὰ πρὶν νὰ τὰ φιλήσω
Συνῆλθα κ' εἶδ' ἀπὸ μακρὰ τὸ ἴδιο χαμογέλοιο
Ποῦ ἔπαιζε στὰ χεῖλῃ της τοῦ πόνου μου περγέλοιο.

Ἔτσι κανεὶς στὸν ὕπνον του τοὺς πόνους του ξεχνάει
Κ' ἐνῶ ματώνει ἡ καρδιά τὸ στόμα του γελάει.

Κάθε ἡμέρα ποὺ διαβῶ ἀπ' τὸ παράθυρό της
Τὴ βλέπω καὶ συλλογιστὴ σκύφτει τὸ μέτωπό της
Καὶ σὰν νὰ φαίνεται ἄλλου ὁ νοῦς της ταξιδεύει,
Τὸ ἀεράκι τὰ μαλλιά τὰ μαῦρα της χαϊδεύει
Καὶ σὰν ζηλιάρης ἐραστής τρελλὰ 'τανακατόνει
Τὴν βλέπω, τὸ κεφάλι της τότε ἀνασηκώνει
Καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια της ποῦ τὰ φιλεῖ ἡ αὔρα
Ποῦ σὰν τὸν ἥλιο λάμπουνε κ' εἶνε σὰν νύχτα μαῦρα
Μοῦ φαίνεται πῶς λάμπουνε στὰ δάκρυα λουσμένα.
Ἴσως λέγω τὰ δάκρυα νὰ στάζουνε γιὰ μένα
Καὶ τὸ ποθῶ γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ λίγο τὸ πιστεύω
Καὶ μοῦρχεται νὰ τῆς τὸ πῶ ὅτι τήνε λαντρεῦω
Μὰ λίγο ὅταν μακρυνθῶ μοῦ φεύγει αὐτὴ ἡ σκέψη
Ποῦ ἔρχετ' ἀπ' τὰ χεῖλή μου τὸ μυστικὸ νὰ κλέψῃ.

(1885)

ΘΕΟΔ. Α. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ

Πέες μου τί ἔχω 'στὴν καρδιά ὅταν σέ 'δῶ σιμά μου;
Πέες μου τί λέν τὰ μάτια σου 'στὰ μάτια τὰ 'δικά μου;
Πέες μου γιατί μερόνυκτα θυμοῦμαι μόνῃ ἐσένα;
Πέες μου γιατί νὰ σέ κυτῶ μὲ μάτια βουρκωμένα;
Πέες μου γιατί σὰν μοῦ μιλεῖς, πέες μου γιατί νὰ λαχταρῶ;
Πέες μου γιατί χωρὶς ἐσέ νὰ ζήσω πλέον δὲν 'μπορῶ;

Πῶς τῆς ἀρέσει κάποτε σκληρὰ νὰ μὲ πειράζῃ!
Μοῦ κάνει τάχα πῶς πονεῖ καὶ πῶς ἀναστενάζει.
γεμίζουνε οἱ στεναγμοὶ τὰ θλιδερὰ μου στήθια,
κ' ἐνῶ πονεῖ 'στὰ ψέμματα ἐγὼ πονῶ 'στ' ἀλήθεια.

1885.

I. K. Π.....

